

Allehelgensdag O.P. 7. november 2005

I Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånds navn! Amen!

Første november feiret vi alle de hellige, de dominikanske helgenene inklusive. Hvorfor har vi da denne ekstrarfesten i dag? Svaret er enkelt: det er en familiefest som krever en større intimitet.

La oss åpne familiealbumet og kontemplere enda en gang våre brødre og søstre som har gått foran oss, og spesielt ansiktet til vår Far Dominikus!

Som dere vet, er vår orden et resultat av Dominikus' møte med katarernes vranglære i Syd-Frankrike. Hele hans væremåte som ordensbror ble rystet - han svarte med medlidenhet. Katarerne var svært fromme folk som førte et asketisk liv i stor fattigdom, men disse flotte dyder stod i løgnens tjeneste. De trodde at det var en ond gud som hadde skapt materien og dermed legemet, og dermed måtte alt dette bannlyses. Dominikus tok til motmæle og grunnla en orden som skulle stå i Sannhetens tjeneste. Ordenens valgspråk skulle bli "Veritas".

"Hva er Sannhet?" spør Pilatus Jesus (Joh 18,38). Sannheten er først og fremst personen Jesus Kristus: "Jeg er Veien, Sannheten og Livet!" (Joh 13,6) "Jeg er født og jeg er kommet til verden for å vitne om Sannheten. Enhver som er av Sannheten hører min røst!" (Joh 18,37) Herav den viktige plass studiene har i Dominikanerordenen. De første brødre og søstre som var samlet i Prouilhe, ble kalt "Prouilhes hellige forkynnelse".

I likhet med Jesus, har Dominikus ikke etterlatt seg skrifter, og i likhet med Ham, forkynte han mye og bad mye. La oss høre hva den evige Fader sier til den hellige Katarina av Siena: "Hans tjeneste var Ordets, min Enbårne Sønn. Han viste seg for verden først og fremst som en apostel, så mektig var sannheten og utstrålingen med hvilken han som sådde mitt ord, oppløste mørket og utbredte lyset. Han var selv et lys som jeg gav til verden gjennom Maria" (Dialogen II) Vi synger hver kveld: "Kirkens Lys, sannhetens doktor (lærer), Nådens forkynner." Det sies at han forkynte om dagen og bad om natten, hvilket fikk P. de Couesnongle, tidligere ordensgeneral, til å si at monialene var Dominikus' natteliv, det vil si: hans bønneliv. Det er mange måter å forkynne Ordet på. Det å preke - selvfølgelig. Men noen kommer først og fremst til å forkynne ved å skrive: som Thomas Aquinas, som Albert den store som kjente hele sin tids vitenskap; noen vil forkynne med sin pensel: som Fra Angelico, noen vil forkynne like til martyriet: som Peter av Verona som skulle komme til å skrive de første ord av trosbekjennelsen på bakken med sitt blod, og i vår egen tid Mgs Claverie. Det skulle også bli misjonærer; Dominikus hadde et sterkt ønske om å gå til kumanene.

For monialene, skulle det først og fremst være bønn og kontemplasjon: et kloster er en forkynnelse ved deltagelsen i liturgien, og ved å ta i mot folk; men det fantes og det vil alltid finnes noen blant dem som har en karisme til å forkynne evangeliets gode budskap direkte.

Det skal også finnes noen som forkynner den dominikanske mystikk: mystikk om det Essensielle, om det teologale, det vil si: vi kommer fra den treenige Gud, og vi vender tilbake dit i Kristus. La Gud være Gud i oss: ydmykhet, avkall (détachement), overgivelse.

La oss se på noen karakteristiske trekk ved vår orden:

En stor devosjon til inkarnasjonen; Mester Eckart sier følgende i sin annen preken:

"Det største gode Gud har gitt mennesket er å selv bli menneske." Fra Angelico vil synliggjøre dette for oss ved sine vakre Bebudelsesscener.

Barmhjertigheten:

Mester Eckart sier følgende til oss i sin syvende preken: "Guds største verk er Barmhjertigheten: å la sjelen være på det høyeste nivå som den er i stand til." Jesus Faderens bilde, "Den som ser meg, ser Faderen" (Joh 14,9), vil åpenbare oss denne Faderens grenseløse barmhjertighet. For bare å gi et eksempel: Jesus nøyer seg ikke med å tilgi Maria Magdalena, noe som i seg selv er en stor barmhjertighet, men han gjør henne til apostlenes apostel; det er hun som vil få det store privilegium å være den første som ser den oppstandne Kristus og å bringe nyheten til apostlene; hun vil bli den store skytshelgen for Prekebrødrenes orden. På samme måte nøyer ikke Dominikus seg med å omvende de kvinnelige katarer, han gjør dem også til de første kvinnelige forkynnere i ordenen. Helt fra ordenens begynnelse, vil søstrene være en del av forkynnelsen. Pater Lataste gjorde noe tilsvarende da han konsokrerte falne kvinner. Denne barmhjertighet som vi maner frem, ydmykt prosternerende på gulvet den dag vi opptas i ordenen: "Hva søker du?" "Guds barmhjertighet og deres." La oss også huske Dominikus' bønn. Hva skal vi si om hans skrik som vekket hans brødre, spør hans biografer: "Herre, min barmhjertighet, hva skal det bli av synderne?"

Et annet trekk ved familien: Man blir dominikaner for de andres frelse. Dominikus hadde merket at broder Bertrand, hans socius, var bedrøvet over sine egne synder. Han gav ham ordre om å ikke mer gråte over sine egne feil, men over de andres (Frachés 2,19).

Jeg har allerede snakket om ordenens devosjon til inkarnasjonen; av dette følger en stor devosjon til Korset, til Pasjonen; også her er det vår broder Angelico som illustrerer dette. Hvor mange ganger har han ikke malt Dominikus ved foten av korset mens han betrakter Guds uendelige Barmhjertighet. Vi husker hvordan Dominikus svarte da han ble spurt om hvor han hadde funnet sin kunnskap: "ikke i noen annen bok enn Korset" Katarina av Siena, Katarina av Ricci skulle leve Pasjonen; Rosa av Lima, Agnès av Langeac skulle også ha en stor devosjon til Kristi lidelse. Katarina av Siena får oss til å dukke ned i det dyrebare blod. Dominikus feiret messen med mange tårer, så mye var han bevisst denne hellige handling. Thomas Aquinas fylte sin kalk like til randen av devosjon til det dyrebare blod. Kulten av det hellige sakrament utenfor messen eksisterte ikke på Dominikus' tid. Det var ikke noe tabernakel på alteret, men et kors, slik som vi ser på ikonene som fremstiller Dominikus' ni måter å be på. Denne kulten kommer først et halvt århundre senere med Thomas Aquinas. Både Thomas Aquinas og fransiskaneren Bonaventura ble spurt om å lage et officium til denne festen: det sies at da Thomas Aquinas leste sin tekst, rev Bonaventura sin tekst i stykker under kappen sin. Dette pene officiet med hymner og sekvenser gleder oss i våre dager. Det sies også at når Thomas Aquinas ikke fant svaret på et spørsmål i sin Summa, så gikk han og lente hodet sitt mot tabernakelet og ventet der på et svar. Bror Martin av Porres tilbragte også mange timer foran tabernakelet. Jeg kommer ikke til å dvele ved felleslivet, Ordenens demokrati eller dens aldri brutte enhet.

Enda et familietrekk. En broderlig og vennlig affeksjon mellom brødre og søstre; vi husker det hengivne vennskap mellom Jordan av Sachsen og søster Diana. Det eksisterer også en dominikansk glede, en dominikansk enkelhet, ingen stivhet i vår oppførsel. Og for å avslutte: Ordenen har siden starten nytt godt av en særlig beskyttelse av Jomfru Maria. Alle ordenssamfunn påberoper seg hennes beskyttelse, det er normalt. Som dere allerede har hørt, sa den evige Fader til Katarina av Siena: "Dominikus var et lys som jeg gav verden gjennom Maria." Dominikus hadde en visjon: Herren

viste seg for ham sammen med den hellige Jomfru. Rundt dem kunne han se de ulike klosterordenene, men Dominikus kunne ikke se sine egne barn, han begynte å gråte. "Hvorfor gråter du?", spurte Herren ham. "Fordi jeg ser alle ordenene representert, men ikke mine barn!" På tegn fra Herren åpnet den Hellige Jomfru sin kappe og Dominikus kunne gledesstrålende se at den hadde skjult alle hans egne barn. Og Herren sa til ham: "Jeg har betrodd din orden til min mor"! Det er hun som skal salve den Salige Reginalds lemmer, som skal helbrede ham og overrekke ham ordenens drakt, det vil si skapularet, for i begynnelsen bar brødrene en messeskjorte (surplis). Man påkaller henne i særdeleshet som Barmhjertighetens mor, feiret den 8. mai. Prosesjonen og Salve Regina tidfestes til begynnelsen av Ordenen. Dominikus skulle selv ha stenket sine brødre med vievann.

Rosenkransen: Det er blitt godtatt at Rosenkransen ikke har vært oppfunnet av Dominikanerordenen, men ordenen har svært tidlig mottatt den som en dyrebar arv.

Man bør merke seg rosenkransens utbredelse over hele verden. Hvor mange brødre, søstre, legdominikanere er ikke bare i Frankrike mobilisert for å animere den! Jeg har for ikke så lenge siden lest at i Lourdes er Rosenkransvalfarten årets største og flotteste valfart.

Rosenkransen er en del av vår ordensdrakt; i våre konstitusjoner leser vi at "nonnens drakt består av en hvit tunika holdt fast i livet med et belte med en rosenkrans, et hvitt skapular, et slør og en sort kappe."

I følge våre konstitusjoner er vi forpliktet til å be fem ledd av rosenkransen i fellesskap hver dag.

I det vi lukker vårt album takker vi Herren, Jomfruen og den Hellige Dominikus for at vi tilhører denne ordenen, og la oss prøve å være den trofast!